

Wtóre przyście Chrystusa jako ważna doktryna Pisma Świętego

Nauka o wtórym przyściu naszego Pana jest jedną z najpiękniejszych doktryn Pisma Świętego. Nowy Testament zwiera aż 318 wzmianek o wtórym przyściu, a więc średnio co 25 wiersz wspomina o tej nauce. Doktryna o wtórym przyściu jest nauką wskazującą na koniec Wieku Ewangelii. Znajduje ona również poparcie w Starym Testamencie. Jest to więc nauka biblijna, podstawowa – podobnie jak doktryna o pierwszej obecności Chrystusa. Dlatego naukę tę możemy traktować jako nadzieję, zwiastun lepszej przyszłości – najpierw dla Kościoła Wieku Ewangelii, a później dla świata w Tysiącletnim Królestwie Chrystusa. Stąd nasze tytułowe stwierdzenie, że nauka ta jest jedną z największych i najpiękniejszych, jakie spotykamy w Słowie Bożym.

Badając Słowo Boże dowiadujemy się także, że wszystkie obietnice Pisma Świętego koncentrują się wprost lub pośrednio na osobie naszego Pana Jezusa Chrystusa, który jest centralną postacią Boskiego Planu odkupienia i pojednania człowieka ze swym Stwórcą. W Liście do Efezjan 1:10 czytamy: „*Aby w rozrządzeniu zupełności czasów w jedno zgromadził wszystkie rzeczy w Chrystusie, te, które są na niebiesiach i te, które są na ziemi*”. Takiego dzieła ma dokonać Pan Bóg przez Chrystusa, zaś apostoł powiada, że ma to mieć miejsce w „*zupełności czasów*”. Rozumiemy, że chodzi tu o czas wtórej obecności naszego Pana, czas, kiedy nastąpi zgromadzenie wszystkiego w jedną, harmonijną rodzinę, pomimo że poszczególne jej członki znajdują się na różnych poziomach, w różnej naturze. W Ewangelii wg św. Jana 10:16 czytamy: „*i będzie jedna owczarnia i jeden pasterz*”.

Doktryna o wtórym przyściu była przedmiotem interesującym dla ludu Bożego we wszystkich wiekach. Jest ona wykładnią i sensem cierpień Chrystusowych i dokonanego przez Niego odkupienia świata. W literaturze teologicznej wtóre przyście Jezusa określane jest także terminem *adwent* (z łac. *adventus*: `przyście', gr. *parousia* `obecność').

Apostoł Paweł naucza, że na ten moment oczekiwał właściwie cały świat:

„Bo stworzenie z tęsknotą oczekuje objawienia synów Bożych, gdyż stworzenie zostało poddane znikomości, nie z własnej woli, lecz z woli tego, który je poddał, w nadziei, że i samo stworzenie będzie wyzwolone z niewoli skażenia

ku chwalebnej wolności dzieci Bożych” Rzym. 8:19-21.

Jakże wspaniałe są obietnice Słowa Bożego, które zwiastują, że dzieło rzeczywistego uleczenia świata z grzechu i jego skutków, podniesienia ludzkości ze stanu śmierci do doskonałości i wiecznego żywota ma być dokonane właśnie w czasie wtórej obecności Chrystusa Pana! Pismo Święte wyjaśnia, że nasz Pan ustanowi w tym celu na ziemi Królestwo Boże i pod jego zarządem dokona naprawienia wszystkich rzeczy. W Dziejach Apostolskich 3:20-23 mamy odnotowaną wypowiedź św. Piotra w tej sprawie: „*Aby nadeszły od Pana czasy ochłody i aby posłał przeznaczonego dla was Chrystusa Jezusa, którego musi przyjąć niebo aż czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich. Wszak Mojżesz powiedział: Proroka, jak ja, spośród braci waszych wzbudzi wam Pan, Bóg; jego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, że każdy, kto by nie słuchał owego proroka, z ludu wytępiony będzie*” Dzieje Ap. 3:22-23; 5 Mojż. 18:15. Jeżeli więc tak ważne dzieło ma być dokonane przy wtórym przyściu naszego Pana, to mamy prawo twierdzić, że przedmiot ten winien być w centrum zainteresowania u wszystkich chrześcijan. Doktrynę tę należy umieścić pośród drogich klejnotów Boskiej Prawdy, aby swym blaskiem mogła oświecić wszystkie pokrewne i połączone z nią obietnice. Jej blask winien świecić dla chwały Bożej i dla pożytku tych, którzy są prawdziwymi i szczerymi dziećmi Bożymi.

Apostoł św. Paweł tak pisze:

„Bo któż jest naszą nadzieją albo radością, albo koroną chwały przed obliczem Pana naszego Jezusa Chrystusa w chwili Jego przyścia? Czy nie wy?” 1 Tes. 2:19.

Możemy w tym miejscu tylko wstawić pytanie: Jeżeli nauka o wtórym przyściu jest tak ważna, to dlaczego tak wielu chrześcijan traktuje ją bez należnego jej zainteresowania? Postaramy się – bez uprzedzenia – odpowiedzieć na to pytanie nieco później.

O wtórym przyściu naszego Pana napisano już wiele artykułów i broszur. Przeprowadzono wiele dysput, wygłoszono wiele wykładów. Niemniej mając na

uwadze wagę zagadnienia, jak również tych spośród Braterstwa, którzy niedawno poznali Prawdę – uważamy za stosowne przedmiot ten raz jeszcze podać pod rozwagę.

Mówiąc o wtórej obecności, należałoby poruszyć następujące tematy:

- a) cel wtórej obecności
- b) sposób wtórej obecności
- c) czas wtórej obecności
- d) *parousia* – obecność
- e) *epifania* – jasne światło (zajaśnienie)
- f) *apokalipsa* – objawienie, odsłonięcie
- g) znaki wtórej obecności
- h) praca naszego Pana na zewnątrz Kościoła w czasie wtórej obecności
- i) praca naszego Pana wewnątrz Kościoła w czasie wtórej obecności
- j) związanie szatana

- k) restytucja – naprawienie wszystkich rzeczy
- l) zawarcie Nowego Przymierza

Mamy nadzieję, że ponowne przybliżenie przedmiotu o którym przyjdzie naszego Pana przyniesie pewne błogostawieństwo ludowi Bożemu i utwierdzi jego wiarę; odświeży naszą nadzieję i powiększy naszą miłość ku Bogu, a tym samym pobudzi nas do dalszego służenia Mu, wielbienia Go w „*duchu i w prawdzie*”.

Jednocześnie prosimy Czytelników o modlitwę, aby pełen miłości i mądrości Ojciec niebieski udzielił nam potrzebnej w tym względzie pomocy i właściwego wyrozumienia Pism, chroniąc nas od wszelkich szkodliwych omyłek i błędów.

Kamiński Henryk
R-
„Straż”